Kállai Katalin

Egyértelműsítő lap

Farkas László (1931–2024)

Egyértelműsítő lap mindarról, ami nem egyértelmű. Amit azzá kell tenni. A tényeket tudjuk. (Megírták, megírják újra.) Farkas László irodalmár élt 93 esztendőt. Maga a tény már önmagában is a megfejthetetlen sokértelműség. De van valami, ami egyértelmű. A hozzá fűződő érzelem. A hirtelen feltörő hiány. A még csak pár perce, pár órája, pár napja... a nemrégen történt, jöjjön vissza érzése... De az idő itt nem a barátod. Hiába vigasztalgat. Elfedi ugyan, de egyre mélyebbre tolja a hiányt. A friss seb a '*soha*' egyre ádázabb térnyerésével gyógyul.

Járod a kocsmákat és zseniális kéziratokat gyűjtesz fiatal íróktól.

Szólt a verdikt, mikor vidéki tanárként ifjúkorában az Új Írás szerkesztője lett. A kocsmákat hatvan éven át, az utolsó pillanatig járta. Igazi irodalmárként. Talán már nem a legfiatalabb íróktól körülölelve. De a kávéházi fíling mindig ott lengedezett körülötte. A Prágában, az Ibolyában, mindenütt...

– Megyünk Prágába?

– Megyünk.

És mentünk. Havi egyszer a Kálvin tér közeli Prágába. Mert ott volt sör és hrabali őrület, szexről és elmúlásról is lehetett beszélni. Bár az előbbi jócskán elnyomta az utóbbit. Vannak dolgok, miket a jósors szűk marokkal oszt. De akinek adja, az mindig úgy fog mosolyogni, ahogy az ő mindenkori énje. Mindig... Csaknem egy teljes évszázadon át. A karizma, amellyel magához vonzotta az éteri irodalmat, még bús földönjárókat is lenyűgözött. Azokat leginkább. Érezték a mágikus erőt. Érezték a létezésnek azt a formáját, amely az életet mindig fontosabbnak tartja az irodalomnál. Mégis az utóbbinak él...

Tekintetéből soha nem illant el a széparcú kisfiú. Aki a távolba mered, nem a kamerába bámul, mert érzi a maga teljességében kibontakozó jövőt. Aki végtelen távlatokat lát át. Aki... aki most elindult. Létezésének soha, lágy melankóliával csupán neki intünk búcsút.

Megjelent: Art 7 művészeti portál, 2024. 07. 13.